

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 22.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690228928/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

Mund drog Aande i Dybet og sugede Vejret ud af mit eget Bryst. Da vilde jeg styrte mig i Dybet ned og ende mine Kvaler i Fortærelsens Ild, men Brøndens Vægge – elastiske syntes de nu – snævrede sig som en Slangebug om min Krop, saa jeg kunde ikke falde, uagtet Suget drog mig imod Dybet, og det røde Øjes Blik skrækbandt mig saadan, at Blodet smeltede ud af mine Aarer som en Purpursved. Da svimlede jeg, og mine Tankers Knyttetraade brast. I Angest og Vaande, i Afsind skreg jeg ud: »Hjælp mig, o Gud!» Mere ved jeg ej.

Den Gang, jeg vaagned, var det ved min Rejsefælles Røst, og jeg fornåm ved den Erindring, som kommer, uagtet Sansningen ikke blev fornåmmet, at Ordene vare gentagne flere Gange, og at jeg havde ligget i en Døs og ikke opfattet dem før. Han sagde til mig: »Kom, stat op! Hvis ej, er Du fortabt. Vi ere ved Strandens». Ved disse Ord oplod jeg mit Øje. Paa gyldent Sand hvilede jeg. Guldstøvets Glans spredtes ud over en Hule af Basalt med sine sorte Søjlevægge; men over mig saa jeg op mod det tomme Mulm. Men uden for den klare Lysport, der var Hulens Indgang, saa jeg igen den samme røde Glans. Ret som baaret af usynlige Hænder rejste jeg mig paa begge mine Fødder og droges af en feberagrig, angestfuld Længsel efter den røde Glans. Jeg svimlede. Jeg veg. Jeg sank berust i Knæ. Og mine nøgne Arme omsluttede i Henrykkelse som Horizont det Billed, som jeg saa. Først var jeg forsagt, som Bruden er det i den stille Time, da de sidste Gæsters Trin dør hen paa Trappen, og saa' kun gennem sænkede Øjenhaar; men som hun af sin Bejlers Kærtegn, lod mine Øjne sig mer og mer beruse af Farvernes søde Smil, og uden Sky sejlede mit Blik snart frit ud over Dejlighedens Hav.

Da vandrede jeg som i Drømme over den gyldne Strand og lyttede efter Bølgerens Stigen og Falden. De sank i Rosa, og de opstod i Viol; og Søskummet, det var purpurne som den lave Himmels Skyer. Jeg evnede ej at skimte Himmel fra Hav. Nej, Himmelhavet er eet. Oppe og nede er eet. Eet levende og legemligt Hav, Alsalighedens Hav.

Jeg ved det nu: Hvad der hindrede mig i straks at synke i Havet var kun min Naturs Sendrægtighed og min nysgerrige Lyst til at se en anden gaa først. Thi mange Gange raabte min Førers Røst: »Kom, kom, ellers er Du fortabt», uden at jeg i min Vildelse agted

derpaa. Til sidst besindede jeg mig og fulgte hans Røst og steg op paa en Klippeblok nogle Fod over Søen. Lad mig ikke glemme, at nu saa jeg uden Ord. Ej længer var min Førers Røst nødvendig til at vække Synsbilleder for mit Syn, men ved den tavse Tankeoverførelse saa jeg, hvad han saa, og føle i alting hans Nærverelse. En dunkel Skygge viste sig ogsaa for mig i den Periferi af Øjets Synsfelt, hvor Blikket ikke længer skelner Farver; men endnu øjned jeg ej hans Skikkelse klart.

»Se, Havet hæver sig, lød min Førers Røst. »Om kort Tid vorder det Flod». Han talte sandt. Alt slikkede lysende Tunger mod Klippens Rod, og Søen stillede sin Hunger og Sandet sin Tørst, idet de sydende syntes fortære hinanden.

»Se», sagde min Fører. Ud af den Hule, hvori jeg faldt ned, krøb en Yngling frem, og med fordrejede Træk stirred han i den glødede Sø, og jeg kendte ham: En Matematiker af dem, der fornægter, at to kan worde eet, og som kun tror paa Tyngdeloven og Atomerne. Med skælvende Knæ og knyttet Haand skreg han endnu: »Jeg fornægter, fornægter, fornægter. Der er kun en Drøm». Men der, hvor han stod, slikkede de legende Tunger rundt om hans saarede Fod, indtil Sandet blev suget bort under hans Hæl, og han faldt som et undergravet Træ. De spillende Tunger drog i hans blodige Fødder. De gned sig op ad hans Lænder og Bryst og kyskede den sammenbidte Mund og drog ham i Dybet.

Der gik en Tid. Da saa jeg ham atter. Han steg frem af den vellystige Sø med tindrende Blik og rødrende Legem og morildsglinsende Haar, og favnende ud mod den sælsomme Sø raabte han ud med syngende Røst: »Der er en Guds, og atter: »Naadig, naadig», og atter: hviskede han hen: »og kærlig». Og angestfuld skreg han igen med de samme fordrejede Træk, som han viste mig før: »Kærlig, ja, kærlig og forfærdelig», og styrtede sig ud igen i den sugende Sø. Jeg saa ham ej mer.

Min Fører sagde: »Saalande drager Det ved Angests».

Saa vandrede vi. Ad Klippen klatred vi op og traadte vore Fødders Sved ind i en Sti paa det nøgne Fjæld, hvor Klippevægge skjulte os for den Sø, vi skælvende forlod. Det var, som om mine Hænder ugerne fulgte mig og droges af fugtige Kys tilbage mod dens Besnærelse; men den Nysgerrighed, som nu betog mig, efter